

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

Wij hadden reeds land in 't zicht en de boeg van het schip wendde zich reeds naar Kinsale, wij moeten daar toen slechts 12 mijl van af geweest zijn. Den vorigen dag waren alle booten al, bij wijze van voorzorg, op het dek gezet en onmiddellijk werden ze nute water gelaten. Intusschen met de eerste boot liep het niet goed af. De vrouwen en kinderen namen er in plaats en daarmee was de boot zoo goed als vol, later kwamen er ook nog een paar mannen bij. Toen deze neergelaten was, brak een touw en op drie na vielen de inzittenden in het water.

Kapitein Anderson kwam op dek en verzekerde den passagiers van de eerste klasse, dat er geen onmiddellijk gevaar was. Iedereen was natuurlijk naar het dek gerend en de vrouwen waren nu ook weer kalm geworden. Ik heb niet gezien, dat er reddinggordels uitgedeeld werden en ik was niet in staat er een te bemachtigen.

Het schip helde intusschen steeds sterker over en begon aan de voorzijde te zinken. De pogingen, die gedaan werden om de booten neer te laten, hadden klaarblijkelijk niet veel succes en die van bakboord konden wegens het overhellen van het schip niet gebruikt worden.

Alle mannen hielpen mede de vrouwen in de booten te brengen en alle passagiers van

het middenschip konden daarin opgenomen worden. Ik stapte ook in een reddingboot en hielp mede deze in gereedheid te brengen, maar deze geraakte weldra zoo vol en het schip helde zoo over, dat ik er maar uitsprong en al zwemmende zoo ver mogelijk uit de nabijheid van het schip trachtte te komen; ik dacht, dat het op mij zou neerkomen, 't gevaarte zonk met groot geraas en toen ik de groote menigte menschen, die zich toen aan boord bevond, zag en zwaar geladen booten met hulpeloze vrouwen en kinderen in de onmiddellijke nabijheid, werd ik door een ontzettenden schrik bevangen. Ik hoorde een geluid alsof een reusachtig gebouw in brand stond en ontzettende kreten om mij heen. Van de kinderen, die mee de diepte inzonken, kwamen velen niet meer boven en even later zag de zee zwart van menschen, mannen, vrouwen en kinderen. De waterstroom, die over het dek heenging, rukte een boot los. ik zwom er heen en klom er in, weldra kwamen nog drie schipbreukelingen bij mij, onder wie twee matrozen, en onmiddellijk gingen we aan het reddingswerk en hadden het geluk weldra dertig personen op te pikken. Rondom ons in het water dreven de lijken van vrouwen en kinderen.

Wij roeiden nu naar den vuurtoren toe, dien wij in de verte konden zien. Toen de « Lusitania » getorpedeerd werd, was er geen enkel schip in zicht, behalve de trawler « Peel 12 » van Glasgow. Hij voer ons in volle vaart voorbij en slaagde er in 110 menschen op te pikken uit de reddingsbooten of die op gordels rondredren. Meer kon het vaartuig niet bergen. Zoo spoedig mogelijk werden de schipbreukelingen aan boord gezet. De « Peel 12 » was het eerste vaartuig, dat ter

hulp was gesnel, daarna kwam een Grieksch stoomschip uit westelijke richting, dat er ook in slaagde velen op te pikken.

Verder vertelde de zeeman nog van het prachtige concert, dat den vorigen avond in de salon werd gegeven, en waar de dames in schitterende toiletten en de heeren in avondkostuum zaten te luisteren. Hoe velen zouden daarvan gereed zijn? Het reddingswerk werd inmiddels geregeld voortgezet van de kust. Allerlei booten voeren uit de haven om te redden, wat er nog te redden was. Hier en daar werden mannen, vrouwen en kinderen uit 't water opgehaald, men had ze maar voor het grijpen, sommigen hadden zich aan drijf hout vastgeklemd, anderen dreven op de gordels en als er een boot vol was met levenden en dooden, keerde zij weer landwaarts om zich van den droevigen last te bevrijden. De meeste schipbreukelingen waren blootshoofd en hadden bijna geen kleeren aan. Sommigen waren gewond aan 't hoofd en armen, anderen waren verstijfd van koude en uitputting. Onmiddellijk werden de ongelukkigen te Queenstown in hotels en partikuliere woningen ondergebracht in de nabijheid van de haven. Maar zij, die verwanten en vrienden aan boord hadden, vonden zich niet kalm houden. Vrouwen vroegen smeekend en weenend naar haar echtgenoot en kinderen en wanhopige moeders, die gehoord hadden, dat er een paar kinderen waren opgenomen in een huis in de nabijheid, smelden er heeren en vroegen met angstige stem, die tot in de ziel roerde: « Is het mijn jongen? » « Is het mijn kleine meid? »

En dan die telurstelling, als het niet haar kinderen waren. Het was niet om aan te zien. Toen zeelen om nooit te vergeten.

— En gij hebt dat alles meegemaakt ! vroeg Flip.

— O, God, ja...

— Maar ge werdt toch gered...

— Luister verder... In de haven zag ik toevallig een visscherssloop uit mijn plaats. Die zou dadelijk vertrekken en 't scheen voor mij de beste gelegenheid om spoedig thuis te komen. Ik kende den schipper en hij nam mij gaarne mee. We stevenden dus weg... Alhoewel we onder de kust voeren, werden we eensklaps door een Duitschen onderzeeër beschoten. Dat was nu toch van 'teene ongeluk in 't andere loopen. We gingen in de boot. De Duitscher riep dat we naar hem toe moesten komen. Hij nam ons aan boord. We waren gevangenen.

— Ja dat was wel van 't eene ongeluk in 't andere !

— 't Was om gek te worden ! En wat me nog het meeste folterde; in de meening dien avond thuis te zijn, had ik geen nieuws gezonden. Er was een overvloed van telegrammen.

— En gij meendet eer bij de uwen te zijn dan een bericht..

— Natuurlijk. En nu zat ik daar !

— En uit Amerika niets gestuurd.

— Evenmin... Die onderzeeër nam ons een paar dagen mee op zijn zwerftocht. We zagen nog een schip torpedeeren.

— Een van ons land ?

— Ja. We moesten boven komen om te kijken en zagen de ongelukkigen tegen de golven worstelen.

— En bood hij geen hulp ?

— De Duitscher ! Dat kunt ge begrijpen !

— Die schurken !

— Lachen en spotten, ja...

— Met die dreukelingen ? Ge moet daar-

voor laag zijn.

— En Engeland vervloeken, en ons bespotten ! Dan joegen ze ons weer opnieuw naar beneden. We werden ziek in dien stank van olie. Eindelijk kwamen we aan wal. We waren in Duitschland. Ze stopten ons in een kamp. Dat is me daar ook een ellende.

— Dat hoor ik !

— Ge kunt het u niet indenken. Ik had ook maar een gedachte en dat was te ontvluchten. Eenmaal mislukte het en ik werd erg mishandeld en veertien dagen in de ijzers gesloten ! Bedreigd met den dood, uitgehongerd, geslagen ! Eindelijk zonden ze mij naar 't kamp terug. Drie dagen later trok ik er weer van door.

— Zoo gauw !

— Liever de dood dan het verblijf in die hel ! O, die ellende is gruwelijk ! En als dat nog lang duren moet, weet ik niet wat er van moet komen !

— De vlucht gelukte nu beter ?

— Zooals ge ziet ! 't Was een lastige tocht.

— Ik ben ook vluchteling, zei Flip.

— Aan de Duitschers ontsnapt !

— Ja, van over de grens ginds. Ze wilden me zoeken omdat ik weigerde voor hen te smokkelen.

— Wordt er veel gesmokkeld ? vroeg de vreemdeling.

— Vreeselijk !

— Met medewerking der Duitschers ?

— Natuurlijk !

— Nu gaat me daar een licht op. Ge weet dat ik daar een kennis zag ?

— Ja... Hij loopt hier al lang rond.

— En is in betrekking met de Duitschers ?

— Zooals ik u zei, smokkelde hij. Ge kent hem dus ?

— Of ik hem ken... hem en zijn vader !

Twee deugnieten en dus, twee verraders.

— Engelschen ?

— Met schaamte moet ik ja zeggen ! Twee die hun eigen volk overleveren. O, daarvoor moet ge een schurk zijn. Ik ben blij, dat ik hier gekomen ben. Als ik hem kan ontmaskeren, zal ik het niet laten.

— Het is uw plicht !

— Luister ik ben loods...

— Dat hebt ge gezegd...

— En ik verkeer met een weeze. Die weeze is in het huis van die schavuiten. Die oude vrek, die vader van dien schobbejak, dien we gezien hebben, is tegen onzen omgang. Ik ben maar een loods.

— Hij heeft dus nog zijn trots ?

— Ja... hij doet mijn meisje ook veel lijden.

— Welnu, ge zult een goed middel hebben om den deugniet te temmen. Ik zal zorgen, dat ge den kerel in zijn vuil werk kunt afloeren. Neem nu wat rust ! Dat trekken we er dezen avond op uit, beloofde Flip.

In den Nacht.

De zeeman in wien onze lezers Bruwaan hebben herkend, den verloofde van Anna Mertens, had wat geslapen. Tegen den avond stond hij op.

Hij was reeds een goede vriend van Flip, die hem ook zijn avonturen en zijn angst om zijn geliefde had verteld.

— Ik ben begonnen aan 't werk der redding, zei hij. Hij deelde zijn plan mee om den officier, dien hij van de schaking verdacht, over de grens te lokken.

't Was donker geworden.

De mannen stapten op. Bij de grens kro- pen ze in een gracht.

— Hier zullen we wel wat zien, zei de visscher. Maar we moeten geduld hebben.

— O, dat heb ik genoeg. Ik voel dat ik mijn land een dienst kan bewijzen.

— Ja.

— Maar de schurk mag niet vermoeden, dat ik hem bespied. Als hij mij maar niet herkend heeft !

— Hij deed toch vreemd.

— Enfin, ik zal hem wel in mijn net vangen.

De mannen wachtten meer dan een uur. Alles bleef rustig. Boven de bezette kust teeg nu en dan een vuurpijl op. Dat waren signalen van de Duitschers.

— Stil... fluisterde Flip.

— Hoort ge iets ?

— Ja... Maar 't kunnen ook komiezen zijn.

— Van 't land !

— Ja.

— Moeten wij die vreezen ?

— Wij mogen hier eigenlijk niet komen. 't Is verboden te reën...

De visscher peilde met zijn geoeffend oog de duisternis.

— 't Zijn smokkelaars, hernam hij dan op stillen toon.

— Kent ge ze ?

— Wacht even...

Flip kroop uit de gracht.

— Volg mij, fluisterde hij den Brit toe.

Ze naderden heel dicht een groepje, maar hielden schier den adem in, teneinde zich niet te verraden. Ze konden 't gesprek af-luisteren. De mannen spraken over allerlei goederen. Deraad was bij hen en ook een der Duitsche officieren.

Na eenige beraadslaging gingen de smokkelaars van elkander.

(? Vervolgt.)